

ERIK
SEGAL

Ljubavna priča

Preveo Milan Nešić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

1.

Šta da kažem o dvadesetpetogodišnjoj devojci koja je umrla?

Da je bila prelepa. I briljantna. Da je volela Mocarta i Baha. I Bitlse. I mene. Jednom, kada me je posebno svrstala uz te muzičke tipove, pitao sam je kojim redosledom, a ona je, smešeći se, odgovorila: „Po azbučnom redu.“ Tada sam se i ja osmehnuo. Ali sada sedim i pitam se da li me je uvrstila po mom imenu – u tom slučaju bih sledio Mocarta, – ili po mom prezimenu, pri čemu bih bio na ivici između Baha i Bitlsa. U svakom slučaju, nisam na prvom mestu, što mi iz nekog glupog razloga užasno smeta, s obzirom na to da sam odrastao sa spoznajom da sam uvek morao biti broj jedan. Porođično nasleđe, kô da ne znate?

U sumrak moje završne godine, navikao sam da učim u biblioteci Redklif. Ne samo da bih odmeravao robu, mada priznajem da sam voleo da gledam. Mesto je bilo tiho, niko me nije znao, a bila je manja potražnja za rezervisanim knjigama. Dan pre jednog od mojih ispita iz istorije, još uvek nisam bio naterao sebe da pročitam prvu knjigu sa spiska, endemska bolest na Harvardu. Odšetao sam do rezervisanog stola da uzmem jedan od to-mova koji će me sutra spasti. Tamo su radile dve devojke. Jedna je bila visoka teniserka, svačiji tip, a druga, cvikeraški tip mišice. Odlučio sam se za četvorooku Mini.

„Imate li Sumrak srednjeg veka?“

Uputila mi je pogled.

„Imate li vi svoju biblioteku?“ upita ona.

„Slušajte, Harvardu je dopušteno da koristi Redklifovu biblioteku.“

„Ne govorim o legalnosti, Buržujčiću, pričam o etici. Vi, ljudi, imate pet miliona knjiga. Mi imamo nekoliko tričavih hiljada.“

Hriste, tip superiornog bića! Ona vrsta koja misli da, pošto je odnos Redklifa i Harvarda pet prema jedan, devojke mora da su pet puta pametnije. Ja obično takve sasečem

na froncle, ali baš tada mi je ta prokleta knjiga bila užasno potrebna.

„Slušajte, treba mi ta prokleta knjiga.“

„Da li biste, molim vas, obratili pažnju na svoj prostakluk, Buržujčiču?“

„Zbog čega ste tako sigurni da sam išao u privatnu školu?“

„Izgledate glupo i bogato“, reče ona, skidajući naočare.

„Grešite“, pobunih se ja. „Ja sam zapravo pametan i siromašan.“

„Oh, ne, Buržujčiču. Ja sam pametna i siromašna.“

Buljila je pravo u mene. Oči su joj bile smeđe. U redu, možda izgledam bogato, ali ne bih dopustio nekoj 'Klifkinji' – čak i nekoj sa lepim očima – da me nazove glupim.

„Po čemu ste vi, dođavola, tako pametni?“ upitah.

„Ne bih otišla na kafu sa vama“, odgovori ona.

„Slušajte – ne bih vas ni pozvao.“

„To je“, odgovori ona, „ono što vas čini glupim.“

Dopustite da vam objasnim zašto sam je odveo na kafu. Vešto se predavši u presudnom

trenutku – tj. pretvarajući se kao da sam odjednom to pozeleo – dobio sam svoju knjigu. A pošto nije mogla da krene dok biblioteka nije bila zatvorena, imao sam dovoljno vremena da upijem neke jezgrovite fraze o prelasku kraljevske zavisnosti sa sveštenika na pravnika u poznom jedanaestom veku. Dobio sam 10 minus na ispitu, igrom slučaja, istu ocenu koju sam dao Dženinim nogama kada je prvi put izašla iza tog stola. Međutim, ne mogu reći da sam slavno ocenio njen kostim; bio je malo previše boemski za moj ukus. Naročito sam se gnušao te indijske stvari koju je nosila kao torbicu. Na svu sreću, nisam to pomenuo, pošto sam kasnije otkrio da ga je sama kreirala.

Otišli smo u restoran Kepec, obližnju mehanu koja, uprkos svom imenu, nije ograničena na ljude niskog rasta. Naručio sam dve kafe i (njoj) jedan čokoladni kolač sa sladoledom.

„Ja sam Dženifer Kaviljeri“, reče ona, „Amerikanka italijanskog porekla.“

Kao da ja to nisam znao. „I student muzike“, dodade ona.

„Ja se zovem Oliver“, rekoh.

„Ime ili prezime?“ upita ona.

„Ime“, odgovorih, a onda priznadoh da mi je puno ime Oliver Beret. (Mislim, to je veći deo njega.)

„Oh“, reče ona. „Beret, kao pesnik?“

„Da“, rekoh. „Nismo u srodstvu.“

U pauzi koja je usledila, zahvalio sam u sebi što se nije setila uobičajenog uznemirujućeg pitanja: „Beret, kao dvorana?“ Jer je moj naročiti teret to što sam u srodstvu sa tipom koji je sagradio dvoranu Beret, najveće i najružnije zdanje u dvorištu Harvarda, kolosalni spomenik novcu, taštini i skandaloznom harvardizmu moje porodice.

Nakon toga, bila je prilično tiha. Zar je moguće da smo tako brzo ostali bez teksta? Zar sam je ohladio time što nisam bio u srodstvu sa pesnikom? Šta? Samo je sedela tamo, smeškajući mi se polovično. Da bih imao šta da radim, pogledao sam njene sveske. Rukopis joj je bio čudan – mala oštra majušna slova bez velikih slova (šta je mislila da je, e. e. kamings*?). A pohađala je neke prilično određene predmete: Komp. lit. 105, Muzika 150, Muzika 201...

„Muzika 201? Zar to nije diplomski predmet?“

* Edvard Estlin Kamings, američki pisac koji se, iz principa, uvek potpisivao malim slovima

Ona je potvrdno klimnula i nije bila naročito uspešna u skrivanju svog ponosa.

„Renesansna polifonija.“

„Šta je polifonija?“

„Ništa seksualno, Buržujčiću.“

Zašto sam trpeo to? Zar ne čita Krimson? Zar ne zna ko sam ja?

„Hej, zar ne znaš ko sam ja?“

„Aha“, odgovori ona sa izvesnim nipodaštavanjem. „Ti si tip koji je vlasnik dvorane Beret.“

Nije znala ko sam ja.

„Nisam ja vlasnik dvorane Beret“, zano-
vetao sam. „Radi se o tome da ju je moj pra-
pradedo dao Harvardu.“

„Da bi njegov ne tako sjajni unuk sigurno
upao!“

Tu je bila granica.

„Dženi, ako si tako ubeđena u to da sam
gubitnik, zašto si me onda buldožerom nate-
rala da te odvedem na kafu?“

Ona me pogleda pravo u oči i nasmeši se.

„Dopada mi se tvoje telo“, reče ona.

Da biste bili veliki pobednik, delom zahteva
da budete dobar gubitnik. Nema u tome

nikakvog paradoksa. Izričito je harvardska stvar biti u mogućnosti da svaki poraz pretvorite u pobedu.

„Maler, Berete. Žestoko si igrao.“

„Stvarno, tako mi je drago što ste ga vi momci uzeli. Mislim, vama ljudima je pobeda tako očajnički potrebna.“

Naravno da potpuna pobeda jeste bolja. Mislim, ako ste u mogućnosti, poželjniji je pogodak u poslednjem trenutku. I dok sam pratio Dženi do njene spavaonice, nisam čeznuo za konačnom pobedom nad tom prgavom kučkom sa Redklifa.

„Slušaj, ti prgava kučko sa Redklifa, u petak uveče je hokejaška utakmica sa Dartmotom.“

„Pa?“

„Pa, voleo bih da dođeš.“

Odgovorila je sa uobičajenim redklifskim poštovanjem za sport:

„Zašto bi, dođavola, trebalo da dođem na šugavu hokejašku utakmicu?“

Ležerno sam odgovorio:

„Zato što ja igram.“

Nakratko je usledila tišina. Učinilo mi se da sam čuo kako pada sneg.

„Za koga?“ upitala je.

2.

<i>Oliver Beret IV</i>	<i>Apsolvent</i>
<i>Ipsvič, Masačusets</i>	<i>Filips Egziter</i>
<i>Godina 20</i>	<i>180 cm, 83,99 kg</i>

Smer: Socijalne studije

Na dekanovom spisku: '61, '62, '63.

Stalni prvotimac Ajvi lige: '62, '63.

Ciljna karijera: Pravo

Dženi je do sada pročitala moju biografiju u programu. Tri puta sam proveravao da li se Vik Klemen, upravnik, potrudio da joj dostavi primerak.

„Zaboga, Berete, zar ti je ovo prvi sastanak?“

„Umukni, Vik, ili ću ti prosuti zube.“

Dok smo se zagrevali na ledu, nisam joj mahao (to uopšte nije bilo kul!), čak nisam ni

pogledao u njenom pravcu. A, ipak, smatram da je mislila da gledam u nju. Mislim, da li je skinula svoje naočare tokom državne himne iz poštovanja prema zastavi?

Do sredine drugog poluvremena vodili smo protiv Dartmuta sa 0:0. Odnosno, Dejvi Džonston i ja smo se spremali da izrešetamo njihovu mrežu. Kopilad Zelenih je to naslutila i počeli su da igraju grublje. Možda su mogli da slome par kostiju pre nego što ih razvalimo. Navijači su već vrištali tražeći krv. A u hokeju to zaista znači krv ili, ako to omane, gol. Kao neka vrsta plemenite milostinje, nikada im nisam uskratio ništa od toga.

Al Reding, centarfor Dartmuta, jurišao je preko naše plave linije i ja sam se zakucao u njega, ukrao pak i krenuo niz led. Navijači su urlali. Mogao sam videti Dejvija Džonstona sa svoje leve strane, ali pomislio sam da ću stići skroz do kraja pošto je njihov golman bio malo kukavički tip koga sam terorisao još dok je igrao za Dirfild. Pre nego što sam mogao da izvedem udarac, oba njihova odbrambena igrača su se bacila na mene, pa sam se morao otklizati oko njihove mreže da bih zadržao pak. Bilo nas je trojica koji smo mlatili po ogradi i jedan po drugome. U takvim

gomilama uvek je bila moja praksa da snažno zamahnem na sve što nosi protivničke boje. Pak je bio negde ispod naših klizaljki, ali za trenutak smo se usredsredili na to da jedan drugog useremo od batina.

Sudija je dunuo u pištaljku.

„Ti – dva minuta u boksu!“

Pogledao sam. Pokazivao je na mene. Na mene? Šta sam ja učinio da zaslužim penal?

„Ma daj, sudija, šta sam uradio?“

Nekako nije bio zainteresovan za dalji dijalog. Dovikivao je ka sudijskom stolu – „Broj sedam, dva minuta“ – i pokazivao rukama.

Ja sam se malo bunio, ali to je bilo iz nužde. Gomila očekuje protest, bez obzira na to kako je skandalozan bio prekršaj. Sudija mi je odmahivanjem pokazao da odem. Kipeći od besa, otklizao sam se ka kaznenom boksu. Dok sam ulazio, slušajući škljocanje skija svojih klizaljki po drvenom podu, čuo sam lavež sistema za razglas:

„Penal. Beret iz Harvarda. Dva minuta. Držanje.“

Gomila je negodovala; nekoliko studenata Harvarda je osporavalo viđenje i integritet sudija. Seo sam pokušavajući da dođem do daha, ne podižući pogled i ne gledajući van na led, gde nas je Dartmot brojno nadjačavao.

„Zašto sediš ovde kad svi tvoji prijatelji igraju tamo?“

To je bio Dženin glas. Ignorisaó sam je, i umesto odgovora, bodrio sam saigrače.

„Ajde, Harvarde, drž'te taj pak!“

„Šta si skrivio?“

Okrenuo sam se i odgovorio joj. Na kraju krajeva, izašao sam s njom na sastanak.

„Previše sam se trudio.“

I vratio sam se na posmatranje svojih saigrača koji su pokušavali da zadrže odlučne napore Ala Redinga da postigne poen.

„Je li ovo velika sramota?“

„Dženi, molim te, pokušavam da se usredsredim!“

„Na šta?“

„Na to kako ću da rasturim to kopile Ala Redinga!“

Gledao sam van na led da pružim moralnu podršku svojim kolegama.

„Jesi li prljav igrač?“

Oči su mi bile prikovane za naš gol oko kojeg se sada sjatila kopilad Zelenih. Nisam mogao da sačekam da izađem tamo, ponovo. Dženi je navaljivala.

„Da li bi nekada rasturio mene?“

Odgovorio sam joj ne okrenuvši se.

„Odmah ću to učiniti, ako ne umukneš.“

„Odlazim. Zbogom.“

Do trenutka kada sam se okrenuo, nestala je. Dok sam ustajao da pogledam dalje, obavestili su me da je istekla moja dvominutna kazna. Preskočio sam ogradu i vratio se na led.

Publika je pozdravila moj povratak. Beret je na krilu, sve dobro u timu. Gde god da se skrivala, Dženi će čuti veliki entuzijizam zbog mog prisustva. Pa koga je briga gde je.

Gde li je?

Al Reding je zadao ubitačan udarac koji je naš golman odbio ka Džinu Kenaveju, koji ga je zatim prosledio niz led blizu mene. Dok sam klizao za pakom, pomislio sam da imam delić sekunde da podignem pogled ka tribinama u potrazi za Dženi. I jesam. Video sam je. Bila je tamo.

Sledeće što znam jeste da sam pao na dupe.

Dva kopileta Zelenih su me zakucala, dupe mi je bilo na ledu i bio sam – Hriste! – izblamiran van svake pameti. Beret korpiran! Mogao sam čuti odane navijače Harvarda kako stenju za mnom dok sam klizio. Mogao sam čuti skandiranje krvožednih navijača Dartmuta.

„Udrite ih opet! Udrite ih opet!“

Šta bi Dženi pomislila?

Dartmut je opet imao pak oko našeg gola i naš golman je odbio njihov udarac. Kenavej ga je gurnuo ka Džonstonu, koji ga je ispalio ka meni (ja sam dotad već bio ustao). Gomila je podivljala. Ovo je moralo da bude poen. Uzeo sam pak i pojurio svom snagom preko plave linije Dartmuta. Dvojica Dartmutovih odbrambenih igrača išla su pravo na mene.

„Napred, Olivere, napred! Odrubi im glave!“

Čuo sam Dženin piskavi vrisak iz gomile. Bio je izvanredno nasilan. Isfintirao sam jednog odbrambenog igrača, drugog sam tako jako odalamio da je ostao bez daha, a onda sam – umesto da udarim dok nisam u ravnoteži – prosledio Dejviju Džonstonu, koji je naišao s desne strane. Dejvi ga je ošinuo u mrežu. Poen za Harvard!

Za tren oka smo se grlili i ljubili. Ja, Dejvi Džonston i ostali momci. Grlili smo se, ljubili, tapšali po leđima, skakali gore-dole (na klizalj-kama). Gomila je vrištala. A tip iz Dartmota koga sam udario još uvek je bio na svom dupetu. Navijači su bacali programe na led. Ovo je Dartmutu stvarno slomilo kičmu. (To je metafora; odbrambeni igrač je ustao kada je došao do daha.) Napunili smo ih sa 7:0.

* * *

Da sam bio sentimentalac i da mi je bilo dovoljno stalo do Harvarda da okačim fotografiju na zid, to ne bi bio Vintrop Haus niti Mem Čerč, već Dilon. Dilon Fild Haus. Ako sam na Harvardu imao svoj duhovni dom, to je bilo to. Nejt Pjuzi će mi možda poništiti diplomu što ću ovo reći, ali biblioteka Vajdner mi znači daleko manje od Dilona.

Svakog popodneva u mom životu na koledžu ulazio sam na to mesto, pozdravljajući svoje drugove prijateljskim prostaklucima, svlačio obeležja civilizacije i pretvarao se u sirovinu. Kako je predivno staviti štitnike i majicu sa dobrim starim brojem 7 (sanjao sam kako ukidaju taj broj, ali nisu), uzeti klizaljke i izaći ka klizalištu Votson.

Povratak na Dilon bio bi još bolji. Izvlačenje iz znojave opreme, golišavo šepurenje do stola sa opremom da se uzme peškir.

„Kako je prošlo danas, Oli?“

„Dobro, Riči. Dobro, Džimi.“

Onda pod tuš da se čuje ko je kome šta uradio i koliko puta prošle subotnje večeri. „Vidi, našli smo te prasice iz Maunt Ide...?“ I bio sam u prilici da uživam u privatnom

mestu za meditaciju. Bio sam blagosloven slabim kolenom (da, blagosloven: jeste li videli moju vojnu knjižicu?), morao sam da mu priredim džakuzi posle igranja. Dok sam sedeo i gledao kako se oko mog kolena šire krugovi, mogao sam da popišem svoje posekotine i modrice (na izvestan način uživam u njima) i nekako razmišljam o svačemu ili ni o čemu. Večeras bih mogao da se setim gola, asistencije i praktično zaključivanja mog uzastopnog prvenstva cele Ajvi lige.

„Ideš malo u džakuzi, Oli?“

Bio je to Džeki Felt, naš trener i samozvani duhovni vođa.

„A na šta ti liči da radim, Felte, da drkam?“

Džeki se zakikota i nasmeja idiotskim kežom.

„Znaš šta nije u redu s tvojim kolenom, Oli? Znadeš li?“

Bio sam kod svakog ortopeda na istoku, ali Felt je znao bolje.

„Ne ’raniš se pravilno.“

Stvarno nisam bio naročito zainteresovan.

„Ne uzimaš dovoljno soli.“

Možda će otići ako mu udovoljim.

„U redu, Džeki, počecu da uzimam više soli.“

Isuse, al’ mu je bilo drago! Otišao je sa tim neverovatnim izgledom dostignuća na svom